

LINDSAY LACKEY

AY'DAN DAHA UZAKTA

GENC
T
TIMAS

iyi ki kitaplarım var...

● TİMİŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Gümüş Romanlar | 75

Yayın Yönetmeni | Merve Okçu
Editör | Mustafa Kent
Çeviri | Dilruba Aydın
Kapak Tasarım | Ashley Mackenzie
Kapak Uygulama | Hanin Dajani
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Nisan 2024
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 6106

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-625-94290-9-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8
Üsküdar / İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com genc_timas
   gentimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No** | 44452

Metin © Lindsay Lackey 2023
İllüstrasyonlar © Ashley Mackenzie 2023
© 2023 *Farther Than The Moon* orijinal adıyla Macmillan Publishing Group, LLC'nin
alt markası Roaring Book Press tarafından İngilizce yayımlanan bu eserin Türkçe yayın
hakları Timaş Basım Ticaret ve Anonim Şirketine geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

L I N D S A Y   L A C K E Y

AY'DAN
DAHA UZAKTA

Lindsay Lackey

Lindsay Lackey'nin ilk romanı *All The Impossible Things*, New York Public Library, Denver Library ve Children's Book Review tarafından 2019'un en iyi kitabı seçildi. İkinci kitabı *Ay'dan Daha Uzakta* için araştırma yaparken, Lindsay'nin uzaya ve NASA'nın tarihine duyduğu sevgi daha da arttı. Colorado'da doğup büyüyen Lindsay, şimdi eşi ve köpekleriyle birlikte San Fransisco'da yaşıyor.

Dilruba Aydın

22 Haziran 1996 tarihinde İstanbul'da doğdu. 2019 yılında Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat bölümünden mezun oldu. 2020 yılından beri yayıncılık sektöründe editör olarak çalışıyor ve kitap çevirileri yapıyor.

Matthew'a

Her zaman en sevdiğim olacaksın (Kardeşine söyleme!)

ve Brandon'a

Ekip arkadaşım ve ruh eşim

“Dünya’nın yer çekiminden kurtulduğunuzda pek çok ilginç şey oluyor.”

Leland Melvin

“Dünya gezegeninden insanlar MS Temmuz 1969 tarihinde Ay’a ilk kez burada ayak bastılar. Tüm insanlık adına barış için geldik.”

Neil Armstrong ve Edwin “Buzz” Aldrin tarafından Ay’ın yüzeyine yerleştirilen Apollo 11 levhası

BEŞ YIL ÖNCE

GÜMÜŞİ BİR KÜRE ŞEKLİNDE KARANLIK, Colorado göğünde parlayan Ay, üzerlerinde geziniyordu. Işığı, evin ardında kalan dağın eteğindeki ağaçların tepesini aydınlatıyor ve iki oğlanın yüzlerini soluk bir parlaklıkla boyuyordu. Berrak bir geceydi. Ay öyle devasaydı ki Houston yüzeyindeki koyu gri benekleri rahatlıkla tespit edebiliyordu. Neredeyse 400.000 kilometre uzaktan bakılınca bu benekler kül rengi karaltılardan ibaretti. Ama Houston, onların milyonlarca yıllık meteor çarpmalarıyla oluşan kilometrelerce uzunlukta kraterler, dağlar ve vadiler olduğunu biliyordu.

Kanca gibi büktüğü işaret parmaklarıyla alt dişlerini tutan Robbie, gökyüzüne bakarken dilini şapırdattı. Houston başını eğip kardeşine yaklaştı. Saçı naneli şampuan gibi kokuyordu. Houston o akşamüstü Robbie'nin saçını yıkarken annesine yardım etmişti. Babası gittiğinden beri her gün Robbie'nin ihtiyaçları için yardımcı oluyordu.

Beş gün.

Dört kişilik aileleri üç kişiye düşeli tam beş gün olmuştu.

Bu geceyse yalnızca ikisi vardı. Arka verandada uyku tulumlarına kıvrılıp devasa Ay'ı dikkatle gözleyen Houston ve Robbie.

Houston geçen hafta aile bireylerinin sayısında yaşanan bu tuhaf düşüşten nefret ediyordu. Bu yüzden de düşüncelerini uzaya odaklamıştı.

“Bu gece süper Ay var. Tepesinin yakınındaki şu çapraz lekeyi görüyor musun? Birbirine yapışmış o üç siyah noktayı?” Houston bahsettiği lekeyi işaret etti. Robbie de onun parmağının gökyüzünde çizdiği çizgiyi takip etti. “Ortadaki ne Sessizlik Denizi deniyor. Apollo 11 işte oraya indi.”

Robbie dizlerini büküp Houston'ın kaburgasına yaslanırken mırıldandı. Hâlâ dişlerini tuttuğu parmaklarından aşağı salya akıyor ve Ay ışığında parlıyordu. Houston, Robbie pijamasının her yerine salya bulaştırmasın diye onun yastık kılıfının ucuyla salyayı temizledi.

Ama o gece Robbie şen şakrak bir “tükürük bulaştırma” havasında değildi. O günden sonra o alışıldık mutlu, şapşal hâlimden eser kalmamıştı...

Houston iç çekti. Artık babası hakkında konuşmak istemiyordu. Bavullar ve kamyonetin kasasına yüklediği koliler hakkında da konuşmak istemiyordu. Annesi kapıyı kapattıktan sonra babası tekrar eve girince Houston'ın kalbi nasıl da umutla hop etmişti. *Fikrini değiştirdi!*

Ama durum böyle değildi. Babası yalnızca önemli bir şeyi unutmuştu. Yanında götürmesi *gereken* bir şeyi.

Houston bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Tek bildiği, bu önemli şeyin kendisi ya da Robbie olmadığıydı.

Serin bir esinti, bahçedeki kavak ağaçlarının yapraklarını huşırdatarak yazın sona erdiğini fısıldadı.

Robbie yavaşça homurdandı. Houston, acaba o da mı babamı düşünüyor, diye merak etti.

Gıcık tutan boğazını temizledi. “Neil Armstrong ve Buzz Aldrin’in ayak izlerinin hâlâ orada, Ay’daki toz tanelerinin arasında olduğunu biliyor musun?”

Robbie dilini emerek gırtlaktan gelen bir kurbağa sesi çıkardı. Bu, Robbie’nin birkaç farklı anlama gelen o bildik seslerinden biriydi. Belki memnuniyetini ya da dikkatinin dağıldığını, hatta belki de üzüntüsünü ifade ediyordu.

“Orada hiçbir zaman yağmur yağmıyor ya da rüzgâr esmiyor. O yüzden ayak izleri sonsuza dek kalacak.” Houston derin bir nefes aldı. “Bir gün gidip onları kendi gözlerimle göreceğim,” dedi sessizce ama kararlı bir tavırla.

Robbie sol yumruğuyla cılız bacaklarına vurdu, Houston da kardeşi ekranı görebilsin diye uzanıp onun iPad’ini alıp kaldırdı. Eliyle Robbie’nin minik bileğine destek oldu. Kardeşinin derisinde salyanın kaygan izinin hâlâ durduğunu hissedince suratını biraz ekşitti.

Ekranın ışığı, ne söylemek istediğini düşünen kardeşinin koyu kahve gözlerine yansıdı. Anneleri Robbie’ye bu iPad’i alalı yalnızca bir ay olmuştu. Ama Robbie düşüncelerini ifade etmek için tableti kullanmada neredeyse uzmanlaşmıştı bile. Robbie yalnızca beş yaşındaydı. Dolayısıyla kelimeleri

henüz okuyamıyordu, ama basit görsellerin olduğu kareler onun için mükemmeldi.

Houston, parmaklarını istediği kutulara dokundurabilmesi için Robbie'nin bileğini sabit tutarken sabırla bekledi. Robbie'nin söylemek istediği kelimeler nihayet ekranın üst kısmında belirdi.

Sen abi gitmek Ay?

Houston kendini bildi bileli astronotları ve uzayı çok sevdi, ama gerçekten Dünya'yı terk etmek üzerine hiç düşünmemişti.

En azından beş gün öncesine kadar.

Kardeşine, "Astronot olacağım," dedi. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek, kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu. Sekiz yıllık hayatı boyunca hiç hissetmediği bir netlikle biliyordu ki bu sözler doğrudu. *Astronot olacaktı. Uzaya gidecekti.*

Robbie bir an için sessiz ve hareketsiz durdu. Bakışları yine gökyüzüne kaydı. Sonra tekrar ekrana odaklandı.

Abi sen de bırakmak Robbie

Houston bir anda Ay'ın karanlık yüzü gibi buz kesti. Babalarının kamyoneti uzun garaj yolunda yavaşça uzaklaşırken motorun homurtularını dinleyen Robbie'nin yüzünün aldığı şekli düşündü. Kardeşi kafasını tekerlekli sandalyesinin başlığına defalarca vurmuş ve solgun yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyordu.

Sen abi gitmek Ay Sen de bırakmak Robbie

“Hayır.” Houston, Robbie’nin elini ağzından çekti ve kendi eliyle sıkı sıkı tuttu. “Seni bırakmayacağım, Robbie. Söz veriyorum.”

Ay ışığı Robbie’nin büyük kahverengi gözlerine yansıdı ve o Houston’a bakarken koyu saçlarında parıldadı. Annelerine ne kadar da benziyordu. Özellikle de inatla kasılmış çenesi ve ince bir çizgi hâline gelmiş dudaklarıyla. Houston ani bir kıskançlık hissine kapıldı. Keşke o da annesine benzeseydi. Belki de o zaman ona her baktığında annesinin yüzünden geçen acıyı görmezdi. Houston, babasının kestaneye rengi saçlarını ve uzun, çilli burnunu almıştı. Babasıyla aynı geniş gülümsemeye sahiplerdi. Aralarındaki tek fark Houston’ın gözleriydi. Babasının gözleri elaydı, ama Houston’ıninkiler gökyüzü kadar maviydi.

Robbie tekrar iPad’ine uzandı.

Sen abi gitmek Ay Robbie götürmek Birlikte gitmek Ay

Houston derin derin düşünerek dudağını ısırды. Robbie gibi biri daha önce uzaya gitmemişti. Ama herhangi bir insan Ay’a ayak basalı elli yıldan fazla olmuştu. O zamandan beri dünya çok değişmişti. Uzay yolculuğu da çok değişmişti. NASA yakında yeni bir ekibi Ay’a gönderecekti. Bu

kişilerin arasında bir kadın ve beyaz olmayan bir kişi de vardı.

Öyleyse Robbie neden olmasındı?

Houston, “Evet,” diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, “Evet, seni götüreceğim. Uzaya birlikte gideceğiz!” dedi.

Bu sözler gerçeğin ağırlığını taşıyordu ve Houston tüm bu kelimelerin kalbine işlediğini hissetti.

Robbie dilini şapırdattı, işaret parmağını kanca hâline getirip alt dişlerini tuttu ve sırttı.

Houston beş gündür ilk kez Robbie’yi gülerken görüyordu.

Bu gülümsemenin bir daha yok olmasına izin veremezdi.

“Seni asla arkada bırakmayacağım, Robbie,” dedi ve kardeşini kendine doğru çekti. “Söz veriyorum.”